

bevist om, at den ærede Taler da har ladet sig lede af en stærk patriotisk Overbeviisning. Men, mine Herrer, anderledes stiller Sagen sig for den Geistlige, der er gennemtrængt af Bevidstheden om, at det, han er for sin Menighed, ikke bør afbrydes. En saadan Mand, han være ung eller gammel, vil jeg ikke være med til at tvinge til at forlade sin Menighed, netop paa en Tid, hvor den maaskee kan trænge allerstærkest til ham. Det er denne Tølelse, jeg har, det er denne Tølelse, der leder mig, og det er denne Tølelse, som har bibragt mig min Overbeviisning, som er af den Fasthed, som jeg har tilladt mig at udtale. Jeg har villet give de ærede Medlemmer denne Forklaring af, hvad det var, jeg fandt, at der vilde være urigtigt. De ærede Medlemmer ville vel kunne sige, at de Geistlige, som ere komne til at indleve sig saaledes med deres Menigheder, at de føle sig fuldt overbeviste om, at det er der, de skulle blive, i Reglen vilde være over Udskrivningsalderen. Dette skal jeg ikke nægte vil som oftest være Tilfældet, men de ærede Medlemmer kunne dog heller ikke nægte, at der er Exempler paa, at unge Capellaner — efter den Maade, hvorpaa vi nu have unge Capellaner hos gamle Præster — fuldt saa vel opfylde deres Pligter som Sjælesørgere som ældre Mænd, og jeg vil ikke være med til at tilveiebringe et Brud paa dette Forhold mellem Præst og Menighed i saadanne Tilfælde. Jeg anseer det for rigtigt, at Staten her lader Hensynet til Forholdet mellem Præst og Menighed være det overveiende fremfor det andet Hensyn. Jeg vil slutte med at erklære, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) meget rigtigt har udtalt som en Forudsætning, at Alle, der havde talt i denne Sag, saae aldeles bort fra Individerne, og ikke tænkte paa dem. Det Samme har jeg gjort; jeg har ikke tænkt paa noget Individ, jeg har kun tænkt paa Sagen.

Rühnel; Den høitærede Minister vilde i den Omstændighed see et Beviis for mine

patriotiske Tølelsers Sandhed, hvis jeg i paa kommende Tilfælde selv drog ud og stillede mig i Combatlanternens Række; men jeg skal gjøre den høitagtede Minister opmærksom paa, at jeg omtrent har naaet den Alder, hvor det endog ifølge Hærloven ikke er tilladt at tjene, saa jeg troer ikke, at man i saa Henseende skulde kunne stille nogen Fordring til mig som Betingelse for min Ret til at udtale mig og min Paa-stand om, at jeg har udtalt med Sandhed, hvad jeg har udtalt. Jeg troer, at naar Alle de skulde afholde sig fra at udtale patriotiske Tølelser, som havde naaet en vis Alder, da vilde mange af det høie Things Medlemmer tie stille, hvor deres Ord dog undertiden kunde gjøre Virkning, og jeg veed ikke, om ikke den høitærede Minister selv maaskee har naaet en saadan Alder, at heller ikke hans Ord da vilde have nogen Betydning, hvis de ikke, som af ham selv forlangt, først saaledes bleve approberede ved Gjærningen. Den høitærede Minister meente hovedsagelig, at det skulde være for de Præsters Skyld, som vilde troe, det stred mod deres Overbeviisning og mod deres Stilling som Præster, at den Indskrænkning skulde fastsættes. Men jeg maa gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at efter den Bestemmelse, som Lovens sandsynligviis nu vil komme til at indeholde, vil det ikke kunne forbres af de nuværende Geistlige, at de skulde opfylde Børnepligten, og de, som ikke endnu ere Præster, naar denne Lov udkommer med en saadan Bestemmelse om deres Børnepligt, og som føle, at det strider mod deres Overbeviisning, de vilde jo da kunne lade være at blive Præster. Naar de troe, at saadanne Bestemmelser ikke kunne opfyldes af dem, saa maae de jo kunne renoncere paa at blive Præster; thi man kan jo dog ikke af Hensyn til deres specielle Tølelser og Dnsler lade dem være Undtagelser. Jeg troer, som sagt, ikke, at Loven i nogenfømhelst Henseende lider nogen Skade ved den Bestemmelse, og jeg troer heller ikke, at Kirken vil komme til at lide Skade derved. Jeg troer tværtimod, at denne Bestemmelse vil hjælpe til